

Sygn. akt IV P 153/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

Ławnicy: Barbara Dudzik, Krystyna Kolado

Protokolant: Agnieszka Zamojska

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2017 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa **D. P.**

przeciwko **Izbie Skarbowej we W. jako następcy prawnemu Urzędu Skarbowego w K.**

o odszkodowanie, wynagrodzenie

I. umarza postępowanie w zakresie cofniętego powództwa,

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo,

III. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa,

IV. **nie obciąża powódki kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej.**

Barbara Dudzik SSR Marta Ładzińska Krystyna Kolado

Sygn. akt IV P 153/14

UZASADNIENIE

Powódka D. P. pozwem wniesionym w dniu 08.07.2014 r. (data nadania), skierowanym przeciwko Urzędowi Skarbowemu w K. domagała się przywrócenia do pracy na poprzednich warunkach.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że była zatrudniona u strony pozwanej na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony z dnia 25.06.1990 r. na stanowisku starszego inspektora.

Pismem z dnia 30 czerwca 2014 r. (doręczonym w dniu 1 lipca 2014 t-) pozwany pracodawca rozwiązał z powódką umowę o pracę bez wypowiedzenia z dniem 15 maja 2014 roku na podstawie przepisu art. 53 § 1 pkt 1 litera b Kodeksu pracy. Pracodawca w uzasadnieniu wskazał, że powódka na skutek niezdolności do pracy wyczerpała okres pobierania wynagrodzenia i zasiłku z tytułu choroby, który w dniu 14 maja przekroczył 182 dni.

Powódka podniosła, iż oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu stosunku pracy narusza przepis art. 61 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Zgodnie z przepisem art. 61 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią, zatem pracodawca nie mógł na podstawie oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę z dnia 30.06.2014 roku doręczyć powódce w dniu 01.07.2014 r.

rozwiązać stosunku pracy z datą wsteczną t.j. z dniem 15.05.2014 roku, a właściwą datą rozwiązania stosunku pracy byłby dzień 01.07.2014 r. - jako data pracownikowi oświadczenia o rozwiązaniu zatrudnienia.

Ponadto w ocenie powódki pozwany dokonał nieprawidłowego wyliczenia okresu przebywania powódki na zwolnieniu lekarskim, co ma wpływ na prawidłowość oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu stosunku pracy.

Powódka podniosła, że:

- w okresie od 11 września do 09 listopada 2013 roku (60 dni) - przebywała na zwolnieniu lekarskim z powodu załamania nerwowego po śmierci męża,
- okresie od 10 listopada do 11 listopada 2013 roku (2 dni) była przerwa w okresie choroby,
- w okresie od 12 listopada do 02 grudnia 2013 roku (21 dni) - przebywała w szpitalu. Od 03 grudnia do 06 grudnia 2013 roku (4) dni - przebywała na zwolnieniu z Poradni Chirurgicznej od 07 grudnia do 27 grudnia 2013 roku (21) dni - przebywała w szpitalu uzdrowiskowym w związku z chorobą kręgosłupa
- w okresie 28 grudnia do 29 grudnia 2013 roku (2) dni - była przerwa w okresie choroby
- w okresie od 30 grudnia 2013 roku do 02 stycznia 2014 roku (4) dni przebywała na zwolnieniu z Poradni Chirurgicznej
- od 03 stycznia 2014 roku do 7 lutego 2014 roku (36) dni przebywała w szpitalu chorób narządu ruchu
- od 08 lutego 2014 roku do 07 marca 2014 roku (28) dni przebywała na zwolnieniu z poradni neurologicznej
- od 08 marca 2014 roku do 11 kwietnia 2014 roku (35) dni przebywała na zwolnieniu z poradni neurologicznej
- od 12 kwietnia 2014 roku do 14 maja 2014 roku (33) dni przebywała na zwolnieniu z poradni neurologicznej
- od 15 maja 2014 roku do 18 czerwca 2014 roku (35) dni przebywała na zwolnieniu z poradni neurologicznej.

W ocenie powódki powyższe oznacza, że powódka przebywała w okresie od dnia 30 grudnia do dnia 18 czerwca na nieprzerwanym zwolnieniu lekarskim przez okres 171 dni - w okresie od 28 grudnia do dnia 29 grudnia 2013 roku nastąpiła przerwa w zwolnieniu lekarskim. Ponadto powódka w dniu 13 czerwca 2014 roku była na badaniu Komisji Lekarskiej w Oddziale ZUS w W., które zakończyło się utrzymaniem kontrolowany zwolnienia. Strona pozwana bezzasadnie ustaliła, że łączny okres pobierania wynagrodzenia i zasiłku z tytułu choroby w dniu 14 maja przekroczył 182 dni.

Ponadto powódka wskazała, że pracodawca bezpodstawnie pozbawił powódkę prawa do urlopu wypoczynkowego niewykorzystanego w roku 2012, albowiem w piśmie z dnia 29 kwietnia 2014 roku poinformował powódkę o tym, że nie wyraża zgody na udzielenie urlopu wypoczynkowego.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew (k.8) wniosła o oddalenie powództwa w całości, a także o obciążenie powódki kosztami postępowania.

W uzasadnieniu wskazała, iż Urząd Skarbowy jako pracodawca faktycznie rozwiązał stosunek pracy powódką w sposób naruszający art. 61 k.c w zw. z art. k.p. wskazując wsteczną datę rozwiązania umowy o pracę na przesłanym oświadczeniu woli i świadectwie pracy. Po otrzymaniu wniosku o sprostowanie świadectwa pracy, naprawił swój błąd wskazując jako datę zakończenia stosunku pracy 02.07.2014 r. - datę widniejącą na zwrotnym potwierdzeniu odbioru, czyli datę, w której oświadczenie woli pracodawcy doszło do pracownika w taki sposób, że mógł zapoznać się z jego treścią.

Strona pozwana zarzuciła, że dokonała prawidłowego wyliczenia okresu zasiłkowego. Pracodawca w celu ustalenia właściwych okresów za każdym razem występował z pismem do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o ustalenie prawidłowego okresu zasiłkowego powódki. Z odpowiedzi uzyskanych od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wynika, iż okres zasiłkowy jest ustalony prawidłowo. Pracodawca informował powódkę o tak ustalonym okresie zasiłkowym i wskazywał w którym on upływie Jednocześnie przygotował i wysłał stosowne dokumenty wymagane do ubiegania się o dalsze świadczenia z ZUS.

Strona pozwana zarzuciła, że decyzję o rozwiązaniu stosunku pracy bez wypowiedzenia pracodawca podjął wyczerpującym ustaleniu stanów faktycznych. Bezspoornie ustalił, iż pracownik po dniu 15.05.2014 roku jest nadal niezdolny do pracy, co potwierdziło pismo Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 13.06.2014 r., w którym lekarz orzecznik stwierdził, że kontrola nie wykazała nieprawidłowości wystawionego zaświadczenia lekarskiego. To potwierdziła także powódka, która wskazała, że była na badaniu Komisji lekarskiej i utrzymano kontrolowane zaświadczenie. Pozwany myśląc, iż powódka oczekuje na decyzję ZUS co do przyznania świadczenia rehabilitacyjnego lub rentowego, zwrócił się z zapytaniem do ZUS czy pracownik wystąpił z takim wnioskiem. Odpowiedź była negatywna.

Na rozprawie w dniu 9.10.2014 r. (k - 48) powódka, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, zmodyfikowała żądanie pozwu, domagając się w miejsce żądania przywrócenia do pracy - zasądzenia wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy od 15.05.2014 r. do lipca 2014 r. ewentualnie odszkodowania w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia.

Na rozprawie w dniu 9.03.2015 r. (k - 57) powódka, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, zmodyfikowała żądanie pozwu, domagając się wypłaty wynagrodzenia za okres od 16.05.2014 r. do 02.07.2014 r., bowiem w tym okresie powódka świadczyła pracę.

Pismem z dnia 3.11.2016 r. (k. 119) pełnomocnik powódki cofnął żądanie zasądzenia wynagrodzenia za okres od 16.05.2014 r. do 02.07.2014 r., bowiem w tym okresie powódka nie świadczyła pracy. Wskazał, że powódka domaga się jedynie odszkodowania z tytułu nieprawidłowego rozwiązania z nią umowy o pracę, precyzując następnie w piśmie z dnia 21.12.2016 r. (k. 128), że cofnęła pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia oraz że żąda odszkodowania w kwocie odpowiadającej trzymiesięcznemu wynagrodzeniu brutto.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód D. P. zatrudniona była u strony pozwanej tj. w Urzędzie Skarbowym w K. w oparciu o umowę o pracę na czas nieokreślony z dnia 25.06.1990 r. na stanowisku starszego inspektora.

Pismem z dnia 30 czerwca 2014 r. (doręczonym powódce w dniu 1 lipca 2014 r.) pracodawca rozwiązał z powódką umowę o pracę bez wypowiedzenia z dniem 15 maja 2014 roku z powodu niezdolności do pracy wskutek choroby - tym samym wyczerpania okresu pobierania wynagrodzenia i zasiłku z tytułu choroby, tj. na podstawie przepisu art. 53 § 1 pkt 1 litera b Kodeksu pracy.

Pracodawca w uzasadnieniu wskazał, że powódka na skutek niezdolności do pracy wyczerpała okres pobierania wynagrodzenia i zasiłku z tytułu choroby, który w dniu 14 maja przekroczył 182 dni. Pracodawca podał w piśmie dodatkowo, że o upływie terminu zasiłkowego informował ją w pismach z dnia 12 marca 2014 r. oraz z dnia 29 kwietnia 2014 r.

(**dowód** : akta osobowe powódki, rozwiązanie umowy o pracę z dnia 30.06.2014 r., k - 10, potwierdzenie odbioru rozwiązania umowy o pracę, k - 11-12v)

Pismem z dnia 7.07.2014 r. powódka wniosła o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 30.06.2014 r. poprzez zmianę zawartych w pkt 1 informacji o okresie zatrudnienia od dnia 25.06.1990 r. do 15.05.2014 r. i ich miejsce wpisanie informacji o zatrudnieniu od dnia 25.06.1990 do dnia 01.07.2014 r., a także o sprostowanie świadectwa w pkt 4 ppkt.

1 poprzez podanie informacji o niewykorzystanym w roku 2014 urlopie wypoczynkowym w ilości łącznie z zaległym urlopem za rok 2013 oraz 2012 r.

W odpowiedzi na powyższy wniosek pracodawca uwzględnił wniosek powódki i zmienił punkt 1 świadectwa pracy, wpisując datę zatrudnienia od 25.06.1990 r. do 02.07.2014 r. (data widniejąca na zwrotnym potwierdzeniu odbioru). Jednocześnie pracodawca odmówił sprostowania świadectwa pracy w punkcie 4 ppkt 1 poprzez ujęcie informacji o urlopie zaległym, gdyż nie ma to wpływu na przyszłe uprawnienia pracownicze u kolejnego pracodawcy. Pracodawca wskazał, że przepisy Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 r. o szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania (Dz. li. Nr 60, poz.282 z późno zm) mówią: "pracodawca wskazuje wyłącznie liczbę dni i godzin urlopu wypoczynkowego przysługującego pracownikowi w roku kalendarzowym, w którym ustaje stosunek pracy, wykorzystanego w naturze lub za które przysługuje ekwiwalent pieniężny", natomiast w związku ze zmianą daty rozwiązania stosunku pracy zmienia się wartość tego punktu na 16 dni -128 godzin- ekwiwalent, zgodnie z art. 151 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy.

Pracodawca przesłał powódce korektę informacji (...) ze zmienioną datą wyrejestrowania z ubezpieczeń oraz sprostowane świadectwo pracy.

(**dowód** : pismo powódki z dnia 7.07.2014 r., k - 13-13v, pismo WS w K. z dnia 16.07.2014 r., k - 14, potwierdzenie odbioru, k - 15-15v, świadectwo pracy z dnia 16.07.2014 r., k - 16-17v)

Powódka przebywała na zwolnieniach lekarskich w okresach:

- od 11 września do 09 listopada 2013 roku (60 dni)
- od 12 listopada do 02 grudnia 2013 roku (21 dni)
- od 03 grudnia do 06 grudnia 2013 roku (4 dni)
- od 07 grudnia do 27 grudnia 2013 roku (21 dni)
- od 30 grudnia 2013 roku do 02 stycznia 2014 roku (4 dni)
- od 03 stycznia 2014 roku do 7 lutego 2014 roku (36 dni)
- od 08 lutego 2014 roku do 07 marca 2014 roku (28 dni)
- od 08 marca 2014 roku do 11 kwietnia 2014 roku (35 dni)
- od 12 kwietnia 2014 roku do 14 maja 2014 roku (33 dni)
- od 15 maja 2014 roku do 18 czerwca 2014 roku (35 dni)

Powódka była niezdolna do pracy od dnia 12.11.2013 r. do dnia 18.06.2014 r., tj. łącznie powódka była niezdolna do pracy z powodu choroby przez okres ponad 182 dni.

Okres 182 dni upłynął w dniu 14.05.2014 r. Powódka po tym okresie nie odzyskała zdolności do pracy i nie zgłosiła gotowości do pracy.

(**dowód** : dokumenty zawarte w aktach ZUS, dokumenty ZUS, k – 64 koperta, dokumentacja medyczna, k – 64 koperta, opinia biegłego neurologa z dnia 20.04.2007 r., k – 140-141, dokumenty zawarte w aktach osobowych powódki)

W okresie od dnia 28.12.2013 r. do 29.12.2013 r. powódka nie odzyskała zdolności do pracy. Powódka od 2007 r. cierpi na chorobę Parkinsona, a także zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, zaburzenia depresyjne, chorobę zwyrodnieniową stawów kolanowych. Choroba Parkinsona jest chorobą zasadniczą, a po zwolnieniu lekarskim obejmującym okres od

3.12.2013 r. do 27.12.2013 r. brak jest zaświadczenia lekarskiego o zakończonym leczeniu. Pomimo braku formalnego zwolnienia lekarskiego za 28 i 29 grudnia 2013 r. powódka nie odzyskała w te dni zdolności do pracy. 28 i 29 grudnia 2013 r. to sobota i niedziela, czyli dni wolne od pracy. Powódka zgłosiła się do lekarza w poniedziałek - czyli pierwszy dzień roboczy po zakończeniu poprzedniego zwolnienia od tego dnia lekarz wystawił zwolnienie. Od 6 do 27.12.2013 r., a następnie od 3.01.2014 r. do 18.06.2014 r. podstawą wystawienia zwolnienia była choroba Parkinsona. Choroba Parkinsona nie uległa remisji, a stan neurologiczny nie uległ poprawie. Inne schorzenia powódki miały znaczenie drugorzędne w ustalaniu niezdolności do pracy.

(**dowód** : opinia biegłego neurologa z dnia 20.04.2007 r., k – 140-141)

Przed rozwiązaniem z powódką umowy o pracę pracodawca zwracał się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział Świadczeń W. o ustalenie prawidłowego okresu zasiłkowego powódki pismami z dnia: 21 listopada 2013 r. , 30 grudnia 2013 r., 20 maja 2014 r.

Organ rentowy pismem z dnia 27.05.2014 r. wskazał, że z posiadanej dokumentacji i dokonanych ustaleń wynika, że niezdolności powódki do pracy orzeczone od 12.11.2013 r. do 27.12.2013 r. i od 30.12.2013 r. do 18.06.2014 r. stanowią jeden i ten sam okres zasiłkowy. Ustawowy okres zasiłkowy 182 dni upłynął w dniu 14.05.2014 r i w związku z tym brak jest podstaw do rozpoczęcia nowego okresu zasiłkowego od 15.05.2014 r. D. P. może ubiegać się o ewentualne przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego.

Pismem z dnia 12.03.2014 r. pracodawca poinformował powódkę, że dnia 14 maja 2014 roku kończy się 182 dniowy okres zasiłkowy.

Pracodawca przesłał powódce formularze ZUS NP.-7 i N-9 celem wypełnienia.

Pismem z dnia 29.04.2014 r. pracodawca poinformował powódkę, że w związku z upływem okresu zasiłkowego, który wypada w dniu 14 maja 2014 roku, w zależności od podjętej przez powódkę decyzji przesyła:

1. wypełnione formularze ZUS NP.-7 i N-g formularze ZUS NP.-7 i N-g potrzebne w przypadku starania się o świadczenie rehabilitacyjne lub wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy;
2. skierowanie na badania kontrolne w związku z chorobą trwającą dłużej niż 30 dni, w przypadku powrotu powódki do pracy w dniu 15 maja 2014 r.;

Pracodawca poinformował powódkę, że nie wyraża zgody na udzielenie jej urlopu wypoczynkowego.

Przed rozwiązaniem z powódką umowy o pracę pracodawca zwracał się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział Świadczeń W. o informację, czy D. P. złożyła na przestrzeni miesiąca maja lub czerwca wniosek o świadczenie rehabilitacyjne lub rentowe i czy zostało wydane przez ZUS w tej sprawie rozstrzygnięcie i jakiej treści.

D. P. w dacie rozwiązania umowy o pracę nie złożyła wniosku o świadczenie rehabilitacyjne lub rentowe.

Od 01.03.2013 r. pobierała rentę rodzinną.

(**dowód** : pismo urzędu z dnia 21.11.2013 r. nr (...) - (...), pismo ZUS z dnia 26.11.2013 r. o nr (...) (...), pismo urzędu z dnia 30.12.2013 r. o nr (...) (...) kierowane do ZUS, pismo ZUS z dnia 10.01.2014 r. nr 4300 (...) (...) (...), pismo urzędu z 20.05.2014 r. o nr (...) - (...) kierowane do ZUS, pismo ZUS z dnia 27.05.2014 r. o nr (...), pismo urzędu z dnia 12.03.2014 r. wraz z ksero potwierdzeń odbioru, dokumenty ZUS-Np- 7, ZUS- N-9, pismo urzędu z dnia 29.04.2014 r. wraz z wypełnionym formularzem ZUS N-10, pismo z 01.07.2014 r. i 16.07.2014 r. nr (...) (...), k - 18-34, k - 35 koperta, pismo US z dnia 24.06.2014 r., k - 39, odpowiedź ZUS z dnia 25.06.2014 r., k – 40)

Powódka złożyła wniosek o świadczenie rehabilitacyjne w dniu 29.08.2014 r.

Decyzją z dnia 18.11.2014 r. (...) Oddział w W. odmówił D. P. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od 15.05.2014 r.

(**dowód** : bezsporne, a nadto: decyzja z dnia 18.11.2014 r., k - 114)

W lipcu 2014 r. pracodawca wypłacił powódce ekwiwalent za urlop wypoczynkowy w wysokości 4.066,66 zł netto, tj. 5.806,72 zł brutto.

(**dowód** : lista płac za lipiec 2014 r., k - 36, wtórnik wysłanych zleceń płatniczych, k- 37)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych przeprowadził kontrolę prawidłowości orzekania niezdolności do pracy i wystawiania zaświadczeń lekarskich w sprawie powódki. Kontrola nie wykazała nieprawidłowości wystawionego zaświadczenia (...) z dnia 15.05.2014 r. za okres niezdolności do pracy od 15.05.2014 r. do 18.06.2014 r.

(**dowód** : informacja ZUS z dnia 13.06.2014 r., k – 38, dokumenty ZUS, k – 64 koperta)

Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki z ostatnich trzech miesięcy liczone jak ekwiwalent za urlop wynosi 2.813,00 zł brutto.

(**dowód** : zaświadczenie o zarobkach z dnia 19.08.2014 r., k - 41)

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dokumentach złożonych przez strony do akt przedmiotowej sprawy oraz na oświadczeniach stron co do okoliczności bezspornych. Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentów Sąd ocenił jako w pełni wiarygodne. Strony postępowania nie zakwestionowały żadnego dowodu, nie podniosły jego nieautentyczności lub niezgodności ze stanem rzeczywistym. Sąd oparł się nadto na opinii biegłego neurologa z dnia 20.04.2017 r., która zostanie omówiona w toku rozważań.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka swoje żądanie opierała na przepisie art. 56 § 1 k.p., na mocy którego pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie. O przywróceniu do pracy lub odszkodowaniu orzeka sąd pracy.

Sąd w pierwszej kolejności badał wymogi formalne odwołania i uznał, że odwołanie zostało złożone w ustawowym terminie.

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie było więc czy pracodawca był uprawniony do rozwiązania z powódką umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia na podstawie art. 53 § 1 ust 1 lit b k.p.

Zgodnie z przepisem art. 53 § 1 pkt 1 lit b k.p. pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia, jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące - gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy co najmniej 6 miesięcy lub jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową.

Przepis art. 53 k.p. ma zastosowanie do wszelkich rodzajów umów o pracę, zarówno na czas określony jak i nieokreślony.

Okresy pobierania zasiłku chorobowego określa ustawa z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa (tj. Dz.U. z 2014r., poz. 159). Zgodnie z art. 8 tej ustawy zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z

przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 wskazanej ustawy - nie dłużej jednak niż przez 182 dni. Do ww. okresów wlicza się wszystkie poprzednie spowodowane tą samą chorobą, jeśli przerwa między nimi nie przekraczała 60 dni.

Powódka pierwotnie żądała przywrócenia do pracy, a następnie odszkodowania z tytułu niezgodnego z przepisami rozwiązania umowy o pracę.

W toku postępowania wystąpiła z dodatkowym żądaniem zapłaty, które następnie cofnęła, co skutkowało umorzeniem postępowania na mocy przepisu art. 355 § 1 kp, jak w punkcie I wyroku.

Bezsporne w sprawie jest, że powódka zatrudniona była u strony pozwanej tj. w Urzędzie Skarbowym w K. w oparciu o umowę o pracę na czas nieokreślony z dnia 25.06.1990 r. na stanowisku starszego inspektora.

Poza sporem był fakt i czas przebywania przez powódkę na zwolnieniach lekarskich w okresie od 11 września do 8 listopada 2013 r. i od 11 listopada do 27 grudnia 2013 roku oraz od 30 grudnia 2013 roku do 18 czerwca 2014 roku.

Bezsporne jest, że powódka w dniu 29.08.2014 r. - po rozwiązaniu stosunku pracy złożyła wniosek o przyznanie jej świadczenia rehabilitacyjnego od 15.05.2014 r.

Sporne było, czy rozwiązanie z powódką umowy o pracę bez wypowiedzenia jest zasadne, a więc - czy powódka wykorzystwała okres, o jakim mowa w art. 53 k.p., tj. czy w okresie od 28 do 29.12.2013 r. odzyskała zdolność do pracy.

Sąd ustalił, że okres pobierania przez powódkę wynagrodzenia i zasiłku chorobowego upłynął w dniu 14.05.2014 r.

Dla ustalenia, czy ww. okres zasiłkowy zakończył się w dniu 14.05.2014 r. konieczne było ustalenie czy w okresie od 28 do 29.12.2013 r. powódka odzyskała zdolność do pracy.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego neurologa. Biegły stwierdził, że powódka choruje na chorobę Parkinsona, a także zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, zaburzenia depresyjne, chorobę zwyrodnieniową stawów kolanowych. Biegły wskazał, że choroba Parkinsona jest chorobą zasadniczą, a po zwolnieniu lekarskim obejmującym okres od 3.12.2013 r. do 27.12.2013 r. brak jest zaświadczenia lekarskiego o zakończonym leczeniu. Także zapis w karcie porady chirurgicznej wskazuje na chorobę Parkinsona jako rozpoznanie główne, a chirurg wystawił kolejne zwolnienie lekarskie od dnia 30.12.2013 r. do 2 stycznia 2014 r. Biegły wskazał, że mimo braku formalnego zwolnienia lekarskiego za 28 i 29 grudnia 2013 r. powódka nie odzyskała w te dni zdolności do pracy. 28 i 29 grudnia 2013 r. to sobota i niedziela, czyli dni wolne od pracy. Powódka zgłosiła się do lekarza w poniedziałek - czyli pierwszy dzień roboczy po zakończeniu poprzedniego zwolnienia od tego dnia lekarz wystawił zwolnienie. Od 6 do 27.12.2013 r., a następnie od 3.01.2014 r. do 18.06.2014 r. podstawą wystawienia zwolnienia była choroba Parkinsona. Analiza dokumentacji pozwala na stwierdzenie, że choroba ta nie uległa remisji, a stan neurologiczny nie uległ poprawie. Inne schorzenia powódki miały znaczenie drugorzędne w ustalaniu niezdolności do pracy.

Sąd dał wiarę opinii w całości. Opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, to jest zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach, jak dowód na stwierdzenie faktów. Jednocześnie, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (tak: wyrok SN z 1987.10.13, II URN 228/87, (...)). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny. W takim wypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrywał się przesłanek podważających prawidłowość wydanych opinii.

Sporządzona wcześniej opinia biegłego nie miała znaczenia, albowiem okoliczności, na jakie została sporządzona, są irrelewantne w niniejszym postępowaniu.

Z tych względów Sąd przyjął, że powódka w okresie od 28.12.2013 r. do 29.12.2013 r. nie odzyskała zdolności do pracy, a więc okres zasiłkowy zakończył się w dniu 14.05.2014 r.

W dniu 02.07.2014 r., kiedy powódka otrzymała pismo o rozwiązaniu z nią umowy o pracę, nie miała ustalonego prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, a o takie świadczenie wystąpiła do ZUS dopiero w dniu 29.08.2014 r., a więc już po rozwiązaniu stosunku pracy.

W przedmiotowej sprawie istotne jest, że powódka już po zakończeniu okresu zasiłkowego zgłosiła wniosek o przyznanie jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, a pozwany przed podjęciem decyzji o zwolnieniu powódki zasięgał informacji z ZUS czy powódka taki wniosek złożyła.

Podstawowe przy tym znaczenie ma okres niezdolności pracownika do pracy, a nie okoliczność, czy po wyczerpaniu zasiłku pobiera on świadczenie rehabilitacyjne z ubezpieczenia społecznego. W przypadku niezdolności pracownika do pracy przez kolejne dni po 182 dniach niezdolności, możliwe jest wystąpienie sytuacji, że pracownik świadczenia rehabilitacyjnego nie pobiera – np. z powodu odwoływania się od decyzji organu rentowego lub wobec nie wystąpienia o to świadczenie – jak w niniejszej sprawie. Przyjęcie, iż dopiero pobieranie świadczenia rehabilitacyjnego warunkuje prawo do rozwiązania umowy w trybie art. 53 k.p. jest nieprawidłowe, bowiem oznaczałoby, że pracownik przez dowolnie długi okres niezdolności do pracy byłby chroniony przed rozwiązaniem stosunku pracy. Pogląd ten znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zgodnie z którym nie można pozbawić pracodawcy prawa do rozwiązania umowy o pracę po upływie łącznego okresu pobierania wynagrodzenia i zasiłku chorobowego, jeżeli pracownik nie nabył prawa do świadczenia rehabilitacyjnego lub nie stawiał się do pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności (por. wyroku SN z dnia 26 marca 2009r., w sprawie o sygn. II PK 245/08, publ. LEX).

Pracodawca ma bowiem prawo rozwiązać stosunek pracy bez wypowiedzenia, jeśli umowa nie jest przez pracownika wykonywana przez okres dłuższy, niż wskazany w powołanym art. 53 § 1 pkt 1 lit b k.p. Tak było w przedmiotowej sprawie, albowiem powódka nie pobierała świadczenia rehabilitacyjnego w związku z wniesieniem odwołania do sądu od odmownej decyzji ZUS dotyczącej świadczenia rehabilitacyjnego. Powódka przy tym nadal była niezdolna do pracy.

Powódka nie kwestionowała faktu, iż nadal po 182 dniach okresu zasiłkowego była niezdolna do pracy.

W przypadku bowiem, gdyby powódka zgłosiła gotowość podjęcia pracy, przerwałaby okres wskazany w przepisie art. 53 § 1 pkt 1 lit b k.p.

Na marginesie rozważań zwrócić uwagę należy, że powódka w kwietniu 2014 r. złożyła wniosek o urlop, jednak pracodawca nie udzielił jej urlopu. Powódka jednocześnie przedkładała dalsze zwolnienia lekarskie do 18.06.2014 r. Niezdolność do pracy potwierdzona zwolnieniami lekarskimi obejmowała okres do 18.06.2014 r. Tym samym nie sposób przyjąć, że powódka zgłosiła gotowość podjęcia pracy.

Działanie pozwanego polegające na rozwiązaniu stosunku pracy jest tym bardziej usprawiedliwione i poprawne, że przed podjęciem decyzji pozwany zasięgał informacji z ZUS czy powódka składała wniosek o świadczenie rehabilitacyjne, a z dokumentacji ZUS wynika, że powódka taki wniosek złożyła dopiero 29.08.2014 r.

W tej sytuacji pozwany mógł podjąć decyzję o zwolnieniu powódki, a roszczenie o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia podlega oddaleniu.

Sąd przyjął, iż w dniu 14.05.2014 r. minął okres ochronny uniemożliwiający rozwiązanie umowy z powódką. Powódka wykorzystała bowiem 182 dni okresu zasiłkowego z dniem i nie pobierała świadczenia rehabilitacyjnego. Z tych względów pracodawca był uprawniony do rozwiązania z nią umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 53 § 1 pkt 1 lit b k.p., a jego oświadczenie o rozwiązaniu umowy w trybie art. 53 k.p. zostało skutecznie złożone, a wskazana przez pracodawcę przyczyna była prawdziwa i konkretna.

Sąd badał również, czy żądanie odszkodowania znajduje uzasadnienie w błędnym oznaczeniu daty rozwiązania stosunku pracy w piśmie rozwiązującym umowę o pracę i doszedł do przekonania, że nie rodzi to odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej. Zgodnie ze uchwałą Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1999 r. w sprawie III ZP 5/99 „wskazanie przez pracodawcę w oświadczeniu woli o rozwiązaniu bez wypowiedzenia umowy o pracę wcześniejszego terminu ustania stosunku pracy niż złożenie tego oświadczenia nie uzasadnia roszczeń pracownika z art. 56 § 1 k.p.”. W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, że „wskazanie daty rozwiązania stosunku pracy nie należy do istotnych elementów tego oświadczenia woli pracodawcy. Przepisy prawa pracy nie wprowadzają bowiem tego wymogu. Określenie przedwczesnego terminu rozwiązania stosunku pracy nie mieści się zatem w pojęciu "naruszenia przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie" (art. 56 § 1 KP), a tylko ich naruszenie uzasadnia roszczenia pracownika przewidziane w tym przepisie. Rozwiązanie stosunku pracy nie może nastąpić przed dojściem do wiadomości pracownika stosownego oświadczenia woli pracodawcy (art. 61 KC w związku z art. 300 KP)”. Sąd orzekający w niniejszej sprawie stanowisko to podziela. Ponadto zwrócić uwagę należy, że pracodawca niezwłocznie wydał powódce sprostowane świadectwo pracy wskazujące prawidłową datę rozwiązania umowy o pracę, tj. datę 2.07.2014 r., kiedy to oświadczenie pracodawcy doszło do pracownika.

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w punkcie II sentencji i oddalił powództwo.

Na marginesie rozważań wskazać należy, że powództwo wniesione zostało przeciwko Urzędowi Skarbowemu w K.. W toku postępowania nastąpiły zmiany organizacyjne, na skutek których postępowanie kontynuowano przeciwko Izbie Skarbowej we W. jako następcy prawnemu US w K.. Zgodnie z art. 40 Ustawy z dnia 15.01.2015 r. o zmianie ustawy o Służbie Celnej, ustawy o urzędach i izbach skarbowych prawa i obowiązki wynikające z umów i porozumień zawartych przez urzędy skarbowe, w tym z zakresu prawa pracy przejmują właściwi miejscowo dyrektorzy izb skarbowych. Na mocy art. 42 ust. 1 i 3 Ustawy z dniem wejścia w życie ustawy pracownicy urzędów skarbowych stają się pracownikami izb skarbowych. Ustawa weszła w życie z dniem 1.04.2015 r. Jako że Izba Skarbowa stała się pracodawcą powódki jako następcą prawny Urzędu Skarbowego, brak było podstaw do wzywania jej do udziału w sprawie. Tego typu przekształcenie organizacyjne stanowiące ustawowe przeniesienie kompetencji pomiędzy organami może stanowić wręcz przejście zakładu pracy na innego pracodawcę (por. wyrok SN z dnia 14.10.2004 r., I PK 551/03).

Orzeczenie o kosztach sądowych zawarte w punkcie III sentencji wyroku, znajduje podstawę w treści art. 108 § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Z tych względów w punkcie III wyroku Sąd na podstawie przepisu art. 113 u.k.s.c. w zw. z art. 98 k.p.c. obciążył nieuiszczonymi przez powódkę kosztami sądowymi Skarb Państwa, uznając, że brak jest podstaw do obciążania nimi strony wygrywającej postępowanie – pozwanego – a powódka była od kosztów sądowych w niniejszej sprawie zwolniona.

O kosztach postępowania orzeczono natomiast na mocy przepisu art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Powódka obecnie utrzymuje się z renty rodzinnej w wysokości 1.940 zł i zasiłku pielęgnacyjnego w kwocie 150 zł, mieszka sama, a koszty utrzymania mieszkania wynoszą około 1000 zł miesięcznie. Ponadto powódka leczy się i ponosi stałe wydatki na wizyty lekarskie i leki. Trudna sytuacja majątkowa powódki oraz pracowniczy charakter roszczenia przemawiały za nieobciążaniem powódki kosztami zastępstwa procesowego poniesionymi przez stronę pozwaną.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.